

Kdo se bojí České filharmonie?

K čemu je klasická hudba a proč se jí říká vážná? A je vlastně taková? Může se hrát jen tak k čaji? Anebo ke svádění? Není tu hudba od toho, aby člověku hlavně dodávala odvahu a sílu? A proč není vůbec potřeba bát se České filharmonie?

Tak zní upoutávka na výchovný koncert České filharmonie, který jsme navštívili v rámci hudební výchovy 9. dubna 2015 v Praze.

Věděli jsme jen zhruba, co máme očekávat. Po příjezdu do Prahy a malé prohlídce budovy Rudolfiny jsme se usadili v Dvořákově síni. V plné parádě nastoupil orchestr s dirigentem Ondřejem Vrabcem a hned začal hrát Symfonii č. 41 C dur Jupiterskou od Wolfganga Amadea Mozarta. Během programu jsme si vyslechli také Symfonietu od Leoše Janáčka, skladbu současného polského skladatele Krzysztofa Pendereckeho De natura sonoris – O Podstatě zvuku a ukázkou minimalistické hudby Philipa Glasse.

Mezi jednotlivými díly vždy přišel moderátor Jan Budař a seznamoval nás s různými zajímavostmi. Vysvětlil nám třeba, jak je to s moderní hudbou: moderní hudba je všechna ta, která vznikla od začátku 20. století do současnosti. Dozvěděli jsme se, že Mozart skládal na jeho dobu téměř neposlouchatelnou hudbu a také např. to, že v moderní hudbě se používají i různé nevšední nástroje a konkrétní zvuky, jako třeba plech nebo zvonění tramvaje nahrané na gramofonové desce. Pět odvážlivců z obecnstva dokonce dostalo příležitost zkomponovat vlastní dílo. Vznikla tak skladba s názvem Školská, která sice nebyla perfektní, ale bylo zajímavé a zábavné sledovat její vznik.

Na závěr programu jsme si mohli všichni zahrát s filharmonií v premiéře Bagately pro 500 mobilů jednoho mobilního sólistu a velký symfonický orchestr od současného českého skladatele, který ji složil přímo pro tuto příležitost. Stačilo jen zapnout v pravou chvíli hudbu na svém mobilu a zaposlouchat se.

Koncert jsme si všichni užili. Získali jsme nové znalosti a zjistili, že vážné hudby se opravdu nemusíme bát. Navíc se můžeme teď také všude chlubit, že jsme hráli v Rudolfinu s Českou filharmonií.

Terezie Hortová, 3. A